

La intranquil·litat: tresor amagat

La teòloga protestant Marion Muller-Colard ens convida a compartir la nostra condició d'intranquils

5 min. BARCELONA 05/12/2018 16:26

DÍDAC P. LAGARRIGA

0

Comparteix

Guarda

La teòloga Marion Muller-Colard / Youtube

Banyats en paradoxes constants, és d'agrair quan algú es dedica a reflexionar sobre aspectes que donem per fet, els qüestiona i ens ofereix una mirada renovada. L'àmbit de les ciències humanes és el terreny idoni per dur a terme aquests exercicis, i també la teologia, quan s'allibera de certes inèrcies, contribueix a replantejar aspectes que donem per vàlids. En aquesta tasca, potser són les teòlogues les que més tenen a dir, i no només en temes de gènere. Sovint són elles les que plantegen altres lectures necessàries. És el cas, per exemple, de la teòloga protestant Marion Muller-Colard, nascuda a Marsella fa quaranta anys i que, a més, és escriptora i medidora penal.

Entre les seves obres, moltes de les quals dedicades al públic juvenil, hi trobem alguns assajos estimulants al voltant del cristianisme, com per exemple un tractat breu i magníficament escrit que ha titulat, de manera explícita, 'L'intranquillitat' (Bayard). Una obra en què advoca per mantenir despert el terreny fèrtil de la intranquil·litat, ja que és "la nostra única oportunitat perquè hi germini alguna cosa que no imaginem". Acostumats com estem a associar espiritualitat i tranquil·litat, sorprèn gratament la reflexió de Muller-Colard, i fins i tot ha obtingut el premi al millor llibre d'espiritualitat 2017 a França. "¿És l'escriptura la que et fa intranquil o la intranquil·litat la que et converteix en escriptor? La bogeria d'intentar sortir del fangar de l'existència amb l'única força dels mots. La bogeria de qui escriu, comunió amb qui llegeix. Joia, fins a l'angoixa, de trobar aquell que comparteix, en la seva ficció, aquesta maledicció beneïda, aquesta benedicció maleïda de la intranquil·litat".

Culte als tranquil·litzants

"Sense dubte la intranquil·litat existeix. Que sigui intrínseca a la vida humana és cert. Però crec, i això em deixa perplexa i plena d'esperança, que aquesta pedra a la sabata no és tan malintencionada com acostumem a pensar. Ens fa sospirar, fins i tot gemegar, suar d'angoixa, però, en definitiva, què seríem sense la nostra intranquil·litat? Doncs és sota el seu jou que podem tenir la ferma seguretat de poder dir que ningú és un ésser finit", afirma aquesta pensadora, que es queixa que ja de ben petits els infants reben tota la pressió del món adult perquè estiguin tranquils ("Que l'infant no obri la boca, que no interrogui més el seu desig ni la seva frustració, que estigui connectat a la virtualitat fidel de les pantalles que reemplaça la nostra presència aleatòria, al sucre que reemplaça la nostra tendresa...").

Si bé la nostra condició ens empeny a aquesta intranquil·litat, que, ben guiada, és font d'un aprenentatge constant, la pressió social no només recau en els més petits. "La intranquil·litat és un enemic a abatre contra el qual el màrqueting ens proposa sempre noves armes. Quantes vegades la idea de simplificar-nos la vida no és al centre d'un missatge publicitari? Compra això o allò altre, subscriu-te aquí, regala't unes vacances lluny de tot, estigues tranquil·la, tranquil·la... evita a qualsevol preu la frustració, la contrarietat, la molèstia, i no tinguis cap altra missió que considerar-te el centre del món", ironitza la teòloga, per a qui trobar un adult capaç d'una intranquil·litat infantil és un privilegi inesperat: "Hi veig una mostra de curiositat, de força, d'excés, d'audàcia..." De fet, com ella mateixa escriu, són precisament els altres "aquells grans vectors d'intranquil·litat", malgrat que el nostre entorn quotidià ofereixi una àmplia gamma de tranquil·litzants a la primera oportunitat ("I ho trobem a totes les botigues, a les boques de les mares i dels amics, als programes polítics...").

"Tots sabem -continua- que la intranquil·litat és una circumstància ineludible de la nostra vida i, per tant, busquem productes, déus, mantres, utensilis i diversió que ens allunyin d'aquesta contingència. Fins i tot podríem dir que no hi ha ningú més intranquil que qui vol fugir de la seva intranquil·litat".

Un déu intranquil

Lluny de la crítica fàcil al fet religiós, que molts consideren precisament un dels tranquil·litzants més antics i difosos de la història, però sense defugir-la, la teòloga francesa s'endinsa en una confiança vers la religió –en aquest cas el cristianisme–, que no amaga ni la crítica, ni la pròpia experiència personal: “Al bell mig de la vida, advoco per l'escàndol de l'Evangeli. Ja no estic en condicions de seguir cap sistema de pensament, de creença, ni tan sols cap sistema polític que em reconforti de veritats definitives. Ja no dono cap crèdit al 'probable', al 'directe' i a la tirania de la felicitat que obsessiona les nostres vides occidentals”.

En conseqüència, com confessa, a la seva vida l'Evangeli sempre l'ha agafat d'imprevist: “No és gaire còmode, a vegades és un sobresalt dolorós, un cop a les costelles quan l'engrandiment em fa passar pel costat d'un tresor sense veure'l”. Un missatge que titlla de revolucionari i que, com a tal, “no deixarà a ningú tranquil després d'haver començat”, ja que el que anomenem cristianisme “comença en la incertesa i la fragilitat”. “En realitat, l'Evangeli comença amb la gran vulnerabilitat del nou-nat”. I afegeix: “Aquesta revolució em contrariarà a mi mateixa, ja que m'hauria agradat una recepta de la felicitat, una guia, un manual de vida, un déu guru amb la paraula clara. El déu de l'Evangeli, però, comença depenent, esperant que la humanitat se'l cregui. La primera intranquil·la de l'Evangeli és Maria, ella és el receptacle del gran salt de Déu a la intranquil·litat. Amb l'Evangeli, com amb tot naixement, comença la irreductible intranquil·litat”.

Ni blancs, ni negres, tots els matisos del món. Acollir la intranquil·litat, de la manera que ens proposa aquesta autora, no és viure en l'insomni o l'angoixa permanent, sinó “viure la pau d'una benedicció original per no cedir als tranquil·litzants que ens priven de la gràcia de saber ser molestats”. Perquè, com ella mateixa conclou: “Intranquil és qui es deixa mirar als ulls i interrogar fins al fons de si mateix per la paraula singular d'un altre. I, sovint, aquest altre que ens ve no és el que esperàvem”.

Protegir la veritat mai no havia estat tan important.

(https://recursos.ara.cat/cs/c/?cta_guid=c38d84f0-

[acd7-41ec-a0be-66aeac4d2c7c&placement_guid=737b59b7-178f-437e-9875-b6782995f38e&portal_id=3465744&canon=https%3A%2F%2Fwww.ara.cat%2Festils%2Fintranquillitat-tresor-amagat_0_2136986485.html&redirect_url=APefjpHg6pUnxWEByM9Vpg_b3CKDVKT41oY_GxPkUyKwLcxDE62YIC-okV3SGrRTNmYl_BomlwFEowfOTbsT1u2vzH3IHjysK5bfCT8KxWr8vcd2WSNS-lgsI0d-wcQLSnKz3Yc-FOZvUithGqT42T9KjPVTael7-g3S5nMEy-bCTZbf05A1IIBY0wiEwk48kE78KGMajFMhQ1LhM55r9WZ4u6Ar-GfICQ&click=6c7625b2-2eb2-4dea-99e6-ebd8094d1e31&hsutk=e6f1ca799650fe404980e4bb48384f81&signature=AAH58kFsPCitq5VZXOj9LB7Yf8zi9XPkA&utm_referrer=https%3A%](https://www.ara.cat/estils/Cultivar-llibertat-interior_0_2136986487.html)

Contingut relacionat + [Cultivar la llibertat interior \(https://www.ara.cat/estils/Cultivar-llibertat-interior_0_2136986487.html\)](https://www.ara.cat/estils/Cultivar-llibertat-interior_0_2136986487.html)

Comparteix a facebook (https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=http://ara.cat/_7f5fd375?s=f)

Comparteix a twitter (http://twitter.com/share?url=http%3A%2F%2Fara.cat%2F_7f5fd375%3Fs%3Dt&via=AraEstils&text=La%20i)